

πνευματικῆς ἐργασίας ἐξακολουθεῖ, ὑποθαλπομένη ὑπὸ τῶν ἐβδομαδιαίων φύλλων, τὰ ὁποῖα χάριν εὐρύτερας κυκλοφορίας δέχονται συνεργασίαν οἰουδήποτε μωροφιλοδόξου θέλοντος νὰ ἴδῃ τυπωμένον τὸ ὄνομά του ἢ τὸ ψευδώνυμόν του κάτωθεν . . . ξένου ἔργου. Οἱ διευθυνταὶ τῶν περιοδικῶν, φυσικά, ἀδυνατοῦν νὰ γνωρίζουν ὅσα ἔχουν γραφῇ, ἔστω καὶ ἀπὸ γνωστοῦς συγγραφεῖς καὶ οὕτω πίπτουν θύματα μιᾶς ἀξιοποίνου πράξεως. Καὶ ὑπάρχει μὲν νόμος πνευματικῆς ιδιοκτησίας, ἀλλ' ἔως τώρα δὲν τὸν εἶδομεν ἐφαρμοζόμενον. Μόνον ὁ πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου τῶν Θεατρικῶν Συγγραφέων ἀνέκοψε τὴν πρὸς κατακράτησιν τῶν ποσοστῶν τῶν μερικῶν θιασαρχῶν.

Διπλὴν ἐκπληξιν ἐδοκίμασα πρὸ ἡμερῶν ἀναγνώσας εἰς τὰ «Πανελλήνια», τὸ κάλλιστον περιοδικόν, ἕν πεζόν μου ποίημα «Ὁ Διαβάτης» δημοσιευθὲν δις εἰς περιοδικὰ καὶ περιληφθὲν εἰς τὰς ἐν ἔτει 1903 ἐκδοθείσας «Φωτοσκιᾶσεις» μου. Κάτωθεν, τὰ ἀρχικά ξένου ὀνόματος — Δεσπ. Ἀμ. Ι. Π. — Λυποῦμαι διότι δὲν γνωρίζω ὁλόκληρον τὸ ὄνομά της διὰ νὰ τὸ παραδώσω εἰς τὴν Ἀθανασίαν, ἀφοῦ τόσον πολὺ θέλει νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτῆς. Τὴν αὐτὴν, κατὰ σύμπτωσιν, ἡμέραν εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Κύπρου» εἶδα δημοσιευμένον ἄλλο διήγημά μου «Ἐξομολογήσεις πρὸς τὰ διάμεσα.» Ὁ ἀναδημοσιεύσας ἦτο ὀλιγώτερον αὐθάδης. Ὑπεγράφετο μὲ τρεῖς ἀστερίσκους ἀπλῶς.

Σημειῶ τὰ δύο αὐτὰ κρούσματα — δὲν εἶνε ἄλλως τε ἢ πρώτη φορὰ καθ' ἣν μοῦ γίνεται

ἡ τιμὴ αὐτῆς κλειψιτυπίας — διὰ νὰ καταδείξω τὴν στειρότητα ἀλλὰ καὶ τὴν ἀναξιοπρέπειαν εἰς τὴν καταφεύγει ἡ δρῶσα εἰς τὰς στήλας τῶν ἐβδομαδιαίων περιοδικῶν αὐτόκλητος σπεῖρα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὡς σάρακες εἰσδύουν εἰς τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων. Τίς ἢ ἀνάγκη ἀφοῦ εἶναι ἀνίκανοι νὰ γράψουν κατὰ ἰδικόν των νὰ διαπραττοῦν πλαστοπροσώπια καὶ νὰ ἐπιδίδονται εἰς διαρπαγὰς τοῦ οἰκτροτέρου εἶδους ;

★

Τέσσαρα νέα κοσμικὰ κέντρα ἦνοιξαν, μὲ τὰ ἑξῆς ὀνόματα : Ἑρε, Σιγκάλ, Βερτιζ, Σπίντερ Κλουμπ. Αἱ ξέναι αὗται ὀνομασίαι ἀνήκουν εἰς κέντρα Ἀθηναϊκά, εἰς τὰ ὁποῖα διασκεδάζει ἡ νεολαία. Ἀλλὰ διατὶ ἡ ξενομανία αὐτὴ εἰς τοὺς τίτλους. Ἐχάθησαν αἱ Ἑλληνικαὶ λέξεις ; Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ἡ Ἑλλήν. μυθολογία ἔχουν τόσον ὥραϊα καὶ κατάλληλα ὀνόματα. Διατὶ κινηματογράφοι Σπλέντιτ ἢ Σαλόν, ἐφημερίδες Σκριπ καὶ Ρεκρό, παντοπωλεῖον Σταντράλ, ζαχαροπλαστεῖον Ντορέ, φαρμακεῖον Μοντέρν, καφωδεῖον Ἐτουάλ, ξενοδοχεῖα Μπριστόλ, Πλάζα, Πάλας, τέϊα Καπορίς, Φαϊβ-ο κλόκ, ζυθοπωλεῖον Ἐλδοράδο. Ἡ ξενομανία εἶνε πληγὴ, ἡ ὁποία χρονολογεῖται πρὸ τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως ἀκόμη. Ὁ Κορσῆς διεμαρτυρήθη καὶ προεῖδε τοῦ κακοῦ τὴν διάδοσιν. Πότε ἔως τέλους θὰ γίνωμεν οἱ Ἕλληνες καὶ ὀλίγον φιλέλληνες ;

ΔΑΦΝΙΣ

Α Ν Τ Ι Λ Α Λ Ο Ι

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΩΝ

Εἰς ποίαν γλῶσσαν ὠμιλοῦσαν ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐά ;

Ἡ ἐρώτησις ἀπετέλεσεν ἄλλοτε θέμα σοβαρᾶς ἐρεῦνης. Μέχρι τοῦ 500 π. Χ. ἐθεωρεῖτο ὡς ἀναμφισβήτητον ὅτι ἦτο ἡ Ἑβραϊκὴ, τὴν γνώμην δ' αὐτὴν εἶχον ὁ Ὠριγένης καὶ ὁ Ἀγ. Ἱερώνυμος. Ὁ Γκενάρ ὑπεστήριξεν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Ἑβραϊκὴ ἦσαν μία γλῶσσα, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἀεγινώσκοντο ἀντιστρόφως. Ἄλλοι ὑπεστήριξαν κατόπιν ἄλλας γλώσσας, τὴν Ὀλλανδικήν, τὴν Σουηδικήν, τὴν Περσικήν. Τὸ μόνον βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ ζήτημα ὅπερ ἐσχάτως ἀνεκινήθη ὑπὸ Ἰταλοῦ καθηγητοῦ, εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ ἄλυτον.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Μία διάλεξις τοῦ κ. Γάστωνος Ραγκῶ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν «Annales» ἐν Παρισίοις περὶ τῆς μουσικῆς καὶ χορῶν τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος ἔγινε τὸ ἀντικείμενον συζητήσεως μεταξὺ τῶν κριτικῶν καὶ τῶν αἰσθητικῶν.

Ἐκεῖνο ποῦ γνωρίζομεν περὶ τῆς μουσικῆς

τῶν ἀρχαίων εἶναι ὅτι συνώδευσεν τὸν χορὸν καὶ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ὕμνων. Τὰ ὄργανά της δὲν ἦσαν παρὰ μόνον τρία. Ἡ λύρα τῶν ἐπτὰ χορδῶν, ὁ αὐλὸς καὶ ἡ σύριγξ τοῦ Πανός. Καὶ ὅπως ὁ χορὸς, καὶ οἱ ὕμνοι καὶ ἡ μουσικὴ εἶχον χαρακτηριστὰ θρησκευτικὸν καὶ ἱερὸν. Εἰς τὸν ἀναστατωμένον καὶ πλήρη βαρβάρων διακοπῶν δρόμον τῶν αἰώνων τὰ ἴχνη τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἐχάθησαν. Καὶ ὁ κ. Ραγκῶ σοφὸς μελετητὴς καὶ αἰσθητικὸς ἐρωτᾷ.

— Ἐὰν θὰ κατορθοῦτο ν' ἀνευρεθῇ τὸ ἰδεῶδες τοῦ πλαστικοῦ κάλλους τῶν Ἑλλήνων δὲν θὰ ἀνευρίσκομεν καὶ τὸ ἰδεῶδες τοῦ μουσικοῦ κάλλους των ;

Ὁ κ. Ραγκῶ εἶνε αἰσιδόδοξος. Καὶ ἀναφέρει τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Γκλόκ, τοῦ μόνου μέχρι τοῦδε εἰσδύσαντος εἰς τὸ μουσικὸν πνεῦμα τῶν ἀρχαίων, ἢ κατορθώσαντος τοῦλάχιστον νὰ συνοδεύῃ μὲ τὴν μουσικὴν του τοὺς χοροὺς τοὺς κατὰ τὸ δυνατόν ἀναπλαττομένους ἀπὸ τὰς διασωθείσας παραστάσεις τῶν ἀγγείων.

ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Εἰς Παρισίους καὶ εἰς τὸ εὐρύχωρον θέα-

τρον τῶν Ἑλυσίων Πεδίων, ὅπου ἐπαίχθη ἐσχάτως τὸ παράδοξον ἔργον τοῦ Κλωντέλ «Ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ πόθος του,» ἐδόθη φροντιστικὴ μουσικὴ παντομίμα, συντεθεῖσα ὑπὸ τοῦ πολυκρότου Μαρινέτι. Ὁ συνθέτης ἔκρινε φρόνιμον νὰ παρακαλέσῃ τοὺς θεατὰς νὰ μὴ διακόπτουν, ἂν δὲν τοὺς ἤρεσκεν ἡ μουσικὴ, νὰ φυλάξουν δὲ τὰς τυχόν διαμαρτυρίας των διὰ τὸ πέρασ τῆς παρουσίας. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἦσαν τοποθετημένα 29 ὄργανα «πολυθόρυβα» ἐφευρέσεως Μαρινέτι, ἀποδίδοντα κοασμούς, τριγμούς, συριγμούς καὶ ἄλλους παρομοίους ἤχους. Ἦταν ἐπίσης καὶ 12 ὄργανα παρρηχθέντων ἐποχῶν, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ μία Δαναϊδικὴ ἄρπα. Ἐπέπρωτο ὅμως νὰ μὴ πραγματοποιηθῇ ἡ παράκλησις τοῦ μεγαλοπράγμονος συνθέτου. Μερικοὶ ντανταῖσται ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου ἤρχισαν νὰ κάνουν δαιμονιώδη θόρυβον ὑβρίζοντες καὶ κατηγοροῦντες τὴν μουσικὴν τοῦ Μαρινέτι ὡς . . . ὀπισθοδρομικὴν. Καὶ πρὸ τοῦ πανδαιμονίου τούτου οἱ θεαταὶ ἔκριναν καλὸν νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν.

ΑΡΧΑΙΑ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ

Ἐνα παράδοξον εὔρημα ἐσημειώθη κατὰ τὰς ἐσχάτως γενομένας ἀνασκαφὰς ὑπὸ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ καλλιτεχνικοῦ Μουσείου εἰς τὴν ἀρχαίαν Αἰγυπτιακὸν πόλιν τῶν Θηβῶν.

Αἱ ἀνασκαφαὶ ἔφεραν εἰς φῶς μίαν μούμιαν, ἡ ὁποία ὀφθαλμοφανῶς ἐνεταφιάσθη μετὰ τὰ ἀσπρόρρουχα τοῦ νοικοκυριοῦ της. Ὅπως δὲ διεπίστωσεν ἐν ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἀποστολῆς, ὁ ἀρχαιολόγος Βάλτερ Χάουσερ, εὐρέθησαν ἐντὸς τοῦ τάφου περὶ τὰ 40 θανμασία λινὰ τραπεζομάνδηλα πολὺ μεγάλα καὶ κοσμημένα μετὰ κρόσια. Τὸ λινὸν ἔχει προσλάβει ἕνα τεφρόχρυσον τόνον καὶ διατηρεῖται εἰς ἐξαίρετον κατάστασιν. Εἰς μερικὰ τραπεζομάνδηλα παρατηροῦνται καὶ ἴχνη ἐπιδιορθώσεως.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ

Ὁ μεγάλος συγγραφεὺς τῆς «Ἀνθρωπίνης Κωμῆδας», ἐνῶ κατεδιώκετο ἀπὸ τοὺς δικαστικούς κλητῆρας καὶ ἐβασανίζετο ἀπὸ τοὺς πιστωτάς του, ἔτρεφε συγχρόνως ἕνα μεγάλο ὄνειρον, νὰ κάμῃ τὸ σπῆτι του παλάτι. Μετὰ τὸ νὰ περιγράψῃ δὲ τὴν πολυτέλειαν, τὴν ὁποίαν ἐμελέτα νὰ σκορπίσῃ ἐκεῖ μέσα, ὅταν . . . θὰ εἶχε χρήματα, κατέληξε νὰ τὸ πιστεύσῃ καὶ ὁ ἴδιος. Ἐξ ὧς εὐγενῆς, μετὰ μεγαλοπρέπειαν ἐντὸς τῆς οἰκίας του ἐκείνης, ἡ ὁποία δὲν εἶχε οὔτε ἕπιπλον ἐκτὸς τῶν στοιχειωδῶς ἀναγκαίων. Τὰ ἐπιπλά ἀντικαθίστων ἀπλαῖ χειρόγραφοι ἐπιγραφαὶ ἐπὶ τῶν τοίχων, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνεγίνωσκε κανεῖς. «Ἐδῶ στρώσις ἀπὸ πορφυρίτην», καὶ παραπέρα. » Ἐδῶ τζάκι Τουρκικὸ ἀπὸ γαλάζιο μάρμαρον μετὰ ναπολιτάνικα μοσαϊκά. Καὶ ἐνῶ ἐπερίμενε τὰ μεγαλεῖα αὐτὰ ὁ μέγας μυθιστοριογράφος ἔμενεν εἰς τὰ κενὰ δωμάτια τῆς οἰκίας του καὶ ἐκρύπτετο διὰ τὸν

φόβον τῶν δικαστικῶν κλητῆρων εἰς τὸ ἐλάχιστον κονδύλισμα τῆς πόρτας . . .

Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥ ΟΥΔΑΪΛ

Ὁ Ὁσκάρ Ουδάϊλ ἠρέσκετο νὰ «ποζάρῃ», νὰ κάμῃ φιγοῦραν μετὰ τὴν συνείδησιν ὅμως ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος θεωρεῖ τὴν πόζαν ὡς δευτέρην φύσιν. Ὁ Ἰρλανδὸς ποιητὴς Γιάτς, ὁ ὁποῖος τὸν ἐγνώρισεν, γράφει ὅτι ὁ Ουδάϊλ εἶχεν ἀνάγκην νὰ ζῇ ζωὴν φανταστικὴν. Ἡ μεγαλειότης του ἀδυναμία ἦτο νὰ ἔχῃ σχέσεις μετὰ τὴν ἀριστοκρατίαν. Δὲν ἐθεώρει πληρετέραν ἱκανοποίησιν παρὰ νὰ συμφάγῃ μετὰ μίαν δούκισσαν, ἢ νὰ λάβῃ πρόσκλησιν ἀπὸ τὴν τάδε μαρκησίαν ἢ πριγκίπισσαν, καὶ τοῦτο κυρίως διότι τὸν ἔφερον ἐν μέσῳ κόσμου ἐξαιρετικοῦ. Ἡ συννομιλία του προσελάλει τὴν ἐκπληξιν, καθόσον ὁ Ουδάϊλ ὁμίλει μετὰ τόσον τέλειον τρόπον, μεταχειριζόμενος φράσεις τόσον μελετημένας καὶ τορνευτάς, ἐξαιρετικῆς δὲ ἀκριβολογίας, ὥστε ἔκανε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰς εἶχε γράψῃ μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας τὸ ἴδιο βράδυ . . .

ΤΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΜΠΗΣ

Ἐνῶ οἱ κληρονόμοι τοῦ Ρωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἦσαν ἀπασχολημένοι εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, αἱ ἀνασκαφαὶ εἰς τὴν Πομπηϊάν ἐσυνεχίζοντο. Ἀρχίσασαι ἀπὸ τοῦ 1911, ἔφεραν ἐσχάτως εἰς φῶς σπουδαιότατα εὑρήματα, τὰ ὁποῖα ὀλίγοι προνομιῶχοι μόνον τὰ εἶδον καθόσον ἀπαγορεύεται εἰς τὸ κοινὸν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν τόπον τῶν ἀνασκαφῶν. Μετὰ τῶν προνομιούχων τούτων ὑπῆρχε καὶ ὁ ἐν Ρώμῃ ἀνταποκριτὴς τῶν «Τάιμς», ὁ ὁποῖος ἐκτὸς τῆς περιγραφῆς, ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐφημερίδα του καὶ φωτογραφίας τοῦ σχεδιαγράμματος τῆς πρὸς 2000 ἐτῶν ταφείσης πόλεως, ὡς καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐνὸς πανδοχείου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὰ σπουδαιότερα ὅμως τῶν εὑρημάτων, ἀποτελοῦσι το χογραφαὶ λεπτόταται εἰς τὰ σταυροδρόμια, τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο ἱερὰ, ἀφιερωμένα εἰς τοὺς Ἐφεστίους θεοὺς. Εἰς ἐν ἑξ αὐτῶν εὐρέθη τοιχογραφία, χωρισμένη εἰς τρία τμήματα καὶ παριστάτω τὸ Δωδεκάθεον. Δεξιὰ ταύτης εἶνε ζωγραφισμένη σκηνὴ θυσίας, παριστάτω τοὺς δύο Ἐφεστίους προστάτας τοῦ σταυροδρομίου χορεύοντας, καὶ εἰς τὸ κέντρον ἐν σύμπλεγμα ἱερέων, οἱ ὁποῖοι προσφέρουν θυσίας ἐπὶ μαρμαρίνου βωμοῦ. Πλησίον τοῦ σταυροδρομίου ὑπάρχει οἰκία φέρουσα λείψανον ἐξώστου ἐπὶ τοῦ πρώτου πατώματος.

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ . . . ΟΜΠΡΕΛΛΑΣ

Οἱ Ἀγγλοὶ ἐτοιμοζονται νὰ πανηγυρίσουν τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς ἐφευρέσεως τῆς ὀμπρέλλας, τῆς ὁποίας ὁ ἐφευρέτης, κατὰ τοὺς ἱσχυρισμούς των, εἶναι συμπατριώτης των. Ἰδοὺ ὅμως ποῦ ἕνας Γάλλος λόγιος ἀποκαλύπτει, εἰς ἄρθρον του δημοσιευθὲν εἰς τὸν «Γαλάτην Ἐριμὴν», ὅτι ἡ ὀμπρέλλα ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς

ἀρχαίου: Ἑλληνας, κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα εἰς αὐτοὺς ἀνήκει καὶ ἡ τιμὴ τῆς ἐφευρέσεως ταύτης. Λέγει ὅτι πρὸ τινος ἡγόρασε μίαν Ἀττικὴν λήκυθον, πιθανῶς τοῦ 4ου π. Χ. αἰῶνος, παριστῶσαν γυναῖκα ἢ ὁποῖα εἰς τὸ ἀριστερόν της χεὶρ κρατεῖ ἐν ἀλάβαστρον, στηρίζεται δὲ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐπὶ ἀντικειμένου τινος εἶδους ὀμπρέλλας, ἀλλ' ὀμπρέλλας ἐντελῶς ἰδιορρυθμοῦ σχήματος, μὲ τὸ ὕψος αὐτῆς διπλωμένον κατὰ τὸ ἥμισυ, εἰς τὴν μίαν μόνον πλευρὰν τῆς ράβδου.

Αἱ ὀμπρέλλαι ἀνεφάνησαν μετέπειτα κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα. Ὅταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐφάνη, μίαν βροχερὰν ἡμέραν, εἰς τοὺς δρόμους τῆς Νυρεμβέργης κρατῶν τεραστίων ὀμπρέλλαν ἰδικῆς του κατασκευῆς, ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐπῆρε διὰ τρελλὸν καὶ πρὸ ὀλίγον νὰ τὸν λιθοβολήσουν. Κατόπιν ὁμως, ἰδόντες τὴν χρησιμότητα τοῦ νέου ἀντικειμένου, τὸν ἐμιμήθησαν πολλοί. Μετὰ ἐν ἔτος ἰδρύετο τὸ πρῶτον ὀμβρελλοποιεῖν τῆς Νυρεμβέργης, διὰ νὰ ἐπακολουθήσουν καὶ ἄλλα εἰς τὰς κυριώτερας πόλεις τῆς Γερμανίας, ἀκολουθῶν δὲ καὶ ὅλης τῆς Εὐρώπης.

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ

Ἀπὸ εἰδησιν Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος . .
« . . τραυματισθέντων ἐξ ἐγκανυμάτων ἀπόντων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του. »

Ἀπὸ χρονογράφημα ἐφημερίδος τῶν Ἀθηνῶν.

«Οἱ ἐκτελεσταὶ τοῦ κρουσιμελοῦς συγκωδωνισμοῦ . . .»

Ἡ φράσις διαβιβάζεται μεθ' ὅλων τῶν τιμῶν εἰς τὴν Σύνταξιν τοῦ Ἱστοριοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλλ. γλώσσης.

Μία ἐφημερίς τὰ ἀλεξήλια ὠνόμασεν ἀνθήλια. Εὐτυχῶς δὲν συνέβη τυπογραφικὸν λάθος καὶ τὰ ἀνθύλλια ἔμειναν χωρὶς ὀμπρέλλας.

«Τρεῖς γλυκεῖς ἀμαξηλάτισσες . . .»

Ἀπὸ τὸ περιβόλιον φουτουρίζοντος ποιητοῦ γράφοντος κάθε ἀπόγευμα τὴν κοσμικὴν κίνησιν.

Παρίσταντο ἡ δις Γ. μεθ' ἐθέρμην ὀμιλίας καὶ... αἵματος! Ἡ δ. Π. ἐταστικὴ ὑπὸ τὰς διόπτρας, ἡ Α. φασμαγεῖζουσα, ἡ Τ. ἀβρόδερος, ἡ Δ. σεληνοπρόσωπος, ἡ Π. μεθ' ἐλαιοδοβλέ φραγα μᾶτια, ἡ Κ. καλοσύνη, ἡ Μωρὴ ἡ ὑμνημένη ἐμμέσως, ἡ Μ. μελαγχρὴς λαμπρότης εἰς εὐχραῖαν παρειῶν, ἡ Ξ. ἀρειμανίς ἀνατάσεως, ἡ Ρ. μεθ' ἐλῆες θελκτικῆς διαστροφῆς τὴν λαμπρικισμένην χροὸν, ἡ Τ. μετὰ τὴν θερμοαἰμίαν καὶ γλυκερὰν λυρικότητα, ἡ Α. μεθ' ἐπιλειπιδίης, ἡ Γ. ἀχλαδοπροσώπου καλλονῆς, ἡ Τ. μετὰ τὴν ὄχραν τῶν οἰκτιρῶν.

Μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆν φράσιν σταματῶμεν τὴν ἀτελείωτην λίσταν τῆς γλυκερᾶς λυρικότητος καὶ ἀχλαδοπρεποῦς περιγραφῆς, εἰς ἣν ὑπάρχει ἀφθονος ὄχρα οἰκτιρμοῦ. Ὑποσχόμεθα ἐν τούτοις συνέχειαν.

ΑΛΙΕΥΣ

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

Ὅταν χάνη κανεὶς μίαν παρυσιαζομένην τύχη, ὑπάρχουν τοῖχοι διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸ κεφάλι του.

Μερικοὶ πολιτευόμενοι ὁμοιάζουν τὰ φεῖδιχα. Ἀλλάζουν καθεὶς χρόνον καὶ πουκάμισο κόμην.

Ἰατρικὴ καὶ διπλωματία.

Τὴν καλλιτέραν διάγνωσιν τῆς νόσου τῆς πολιτικῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν ἔκκεν ἐν τυπογραφικῶν σφάλμα. «Ὁ συναπισμὸς τῶν δύο ἔθνων θὰ καλλιτερεῖται τὴν κατὰστασιν»...

Περισσότερον μᾶλλον ἐνώνει ἢ δυστυχίαν παρὰ ἢ χαρὰ.

Ἡ αἰδὼς εἶνε τὸ θερμότερον τῆς Ἀρετῆς.

Τρεῖς πράγματα δὲν ἔχουν ὅρα εἰς τὸ κύσμον αὐτόν. Ἡ ποίησις, τὰ ἰσχύρια δεσμὰ καὶ ἡ γυναικεία γλώσσα.

Ἡ πανσέληνος ἐμφανίζεται ὡς πρόσωπον, ἀλλὰ τότε κομικόν, ὥστε μοῦ φανταίνεται σὺν κεφάλι πεθερᾶς, ἢ ὁποῖα μαιδιά.

Τέλειον ἔργον τέχνης εἶνε ἐκεῖνο, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ δὲν ἔμπορεῖ τις τίποτε ν' ἀφαιρέσῃ, οὔτε νὰ προσθέσῃ.

Ἡ οὐρὰ πικρὴν μέγαν ρόλον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν συγγένειαν τοῦ πρὸς τὰ κτήνη. Ὁ Θεὸς ἔδωκε τὴν οὐρὰν εἰς τὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς, εἰς τὰ ψάρι, εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐπεξέτεινεν ἐφ' ἑαυτοῦ. Αἱ γυναικῆς προσέθηκον οὐρὰν εἰς τὰ φορέματά των, λέγομεν ὅλοι ψέματτα μεθ' οὐρὰ, μετὰ χειρὶζομένην πιάνα μεθ' οὐρὰ, εἰς τὸν στρατὸν ὑπάρχουν οὐραγοί, πρὸ τῶν θυρίδων σχηματίζεται οὐρὰ καὶ οἱ νῆες διὰ νὰ ζητωκραυγάζουν, φωνάζουν «οὐρὰ»! . . .

ΑΙΚ.